

Prædiken til 11. søndag efter trinitatis

Luk. 7, 36-50

Vi har sikkert alle sammen oplevet at føle os uvelkomne. Det er ikke nogen rar oplevelse, lige meget om det er berettiget eller uberettiget. Som regel synes vi det sidste.

Vi har også selv en eller anden grænse for, hvem vi vil se i vores hus. Der kan være mennesker, som vi med fuld ret ikke ønsker at byde indenfor i vores hus eller mennesker, som vi ikke ønsker at ses sammen med offentligt. Der må være en grænse.

Dog, der findes også de tilfælde, hvor et menneske ikke blot er uvelkomment i nogle få huse, men i alle huse. Det er slet og ret på grund af, at man er det menneske, man er, at man er uønsket. Et helt samfund kan være enigt om, at man er uvelkommen og uønsket. Der kan være mange grunde til, at det forholder sig sådan. Det kan skyldes race, religion, politik eller kulturel baggrund. Eller det kan skyldes det hele under ét. Det, at man er den, man er, er nok.

Jesus er blevet inviteret indenfor til middag hos en farisæer. Det er sikkert velment fra værtens side; men som i andre lignende tilfælde i det nye testamente er der nok også tale om en indbydelse med bagtanke.

Jesus skal altid prøves og vurderes. Man vil finde ud af, hvem Han er, og hvad Han står

for. Han skal hele tiden måles og vejes, så man kan få rede på, om Han hører med i samfundet og fællesskabet, eller om Han skal regnes udenfor. Samværet for Jesus er aldrig frit, og den slags samvær er ubehageligt.

Men Jesus får tilsyneladende sin chance, inden man vurderer, om Han er respektabel eller ej. Den kvinde, der nu pludselig maser sig ind i selskabet, hun har ikke en chance, for hende ved man på forhånd, hvem er.

Hun er udenfor og hører ikke hjemme nogen steder. Dog der må jo have været nogle repræsentanter fra det selvsamme samfund, som en gang imellem har været hjemme hos hende, ellers kunne hun jo ikke være den, hun var; men det er nok en helt anden historie, som ingen tænker på i denne sammenhæng. Hun er en synderinde i byen, og den slags må et samfund med sin moralske selvrespekt i behold selvfølgelig lægge afstand til.

Derfor forventer farisæeren i sit stille sind, at Jesus med det samme vil tilslutte sig den alment anerkendte fordømmelse af denne kvinde og frabede sig at være sammen med hende i en lovkyndigs agtværdige hus.

Det er prøven. Den kommer så belejligt, at

man næsten kunne tro, at det var noget, der var tilrettelagt på forhånd. Men farisæeren er nok bare heldig, for Lukas understreger så tydeligt, at kvinden kommer på grund af sin egen spontane og energiske indskydelse. Hun træder direkte ind igennem al uvelkommenhed og går direkte hen til Jesus.

Det, at hun gør det, er i virkeligheden rigtig skandale. Der er nok for Jesus at reagere på. Alene at hun er den, hun er, er nok til, at man burde smide hende ud med det samme. Men skandalen skal blive endnu større.

For nu tillader hun sig at lege begravelse med Jesus. Hun tager en dyr parfumeret olie frem, enten den slags, som man brugte til at salve de døde med, eller også er det den parfume, hun bruger til at lokke sine kunder til sig med, og midt i alt dette er det også som om der er en slags konge-salvning over det ritual, hun pånøder Jesus.

Skandalen er ubeskrivelig, og vi kan næsten ikke forestille os, hvordan de øvrige gæster og værten har følt afsky og væmmelse over den smagløse fornærmelse, som dette kvindemenneske bringer med sig.

Og dejlig var hun måske heller ikke, som uvidende i deres moralske idyl altid tror, at den slags kvinder er. Grim, hærget og frastøddende har hun måske været.

Og nu begynder historien først rigtig for alvor. Sådan begynder Evangeliet altid dér, hvor Jesus gør det modsatte af, hvad mennesker havde forventet, at Han måtte gøre i god overensstemmelse med religion, moral og anstændighed.

Jesus byder denne kvinde velkommen, fordi hun i virkeligheden er den eneste, som henvender sig til Ham på en ærlig og oprigtig

måde. Alle de andre er tilrettelagte af deres normer, meninger og holdninger. Det er længe siden, de har prøvet at være sig selv som mennesker.

De er dækket ind. De er respektable. Det er hun ikke. Hun er et syndigt menneske, så det virkelig er til at tage og føle på. Her er ingen tvivl. De andre er så vist ikke perfekte mennesker, hvem er det? - men de frabeder sig selvfølgelig enhver sammenligning. Vel er de også syndere for vor Herre. Men ikke ret meget. Så lidt, at det ikke har nogen særlig betydning.

Hun er den, der som den eneste har forstået og set, hvem Jesus er, og hvor det bærer hen for Ham. Han er den, der både salves som en konge, og Han er den, der på samme tid salves til sin undergang og død. I dét, hun der har set, har hun elsket meget, fordi hun troede, at hun selv var elsket, selv om hun var den, hun var. Her så hun klart, hvad ingen andre så. Hun så det, fordi hun vidste, at hun havde brug for at blive elsket og tilgivet, som hun var. Den tilgivelse havde de andre ikke brug for. De så den ikke og troede ikke, at de havde brug for så meget.

Men hvem vil nu blive mest glad og taknemmelig over at blive befriet for eksempelvis en pengegæld? Den, der skylder en formue væk, som vedkommende i virkeligheden aldrig vil kunne betale tilbage, eller den der blot skylder en klatskilling væk, som kan betales ved et greb i frimærkekassen. I følge almindelig købmandsregning vil det nok være den, som befries for sin fallit.

Men hvad nu hvis vi også bruger købmandsregning i religionens og moralens verden? Hvad så? spørger Jesus sin vært, farisæeren

Simon. Er det ikke også i syndens regnestykke sådan, at den, der er den største synder, bliver mest glad for at få synden tilgivet, sammenlignet med den, der er så lidt synder, at det faktisk ikke er at regne for noget? Hvor ser vi det ærligste og oprigtigste menneske, Simon? Er det dig, der er farisæer, eller er det denne kvinde?

Der er ingen tvivl om, hvordan Lukas vil have os til at besvare dette spørgsmål i historien. Lukas skriver diplomatisk, at de forsamlede tænkte ved sig selv, hvem Jesus mon kunne være, når Han ikke blot tilgav syndere men tilgav en synder som hende.

Realiteten er nok snarere, at de tilstedeværende er blevet helt tørre i munden af raseri. Lukas skriver ikke, hvad der skete derefter, men mon ikke det middagsselskab fik en brat ende, og mon ikke de alle havde fået rede på, hvem Jesus var, og mon ikke, at alle var enige om, at han ikke hørte med i deres selskab og herefter var uvelkommen hos dem og deres.

Og så sagde Han til sidst, at hendes tro havde frelst hende, og spørgsmålet svæver i luften: Hvilken tro skal frelse dig og dine, Simon?

Jeg ved ikke rigtig, hvordan man gradbøjer skandale. Det må vel nærmest blive noget i retning af: Skandale, skændsel, guds-bespotelse.

Fra da af var der ingen mere, som bød Jesus til bords. Nu er det Ham, der hver eneste søndag, eller hvor og når vi har behov, byder os til bords. Og vi er altid velkomne, selv om vi er dem, vi er. Dér må vi komme sammen med alle andre - alle andre! Ingen er mere velkommen end andre, og ingen er uvelkom-

men i sammenligning med andre.

Vi må gerne mase os på, og vi må gerne tage alle vore synder med, både dem vi selv kender og dem, som vi havde glemt, men Gud har gennemskuet.

Og så taler Jesus om, at troen har frelst dem, som er syndige til langt op over hals og hoved.

Hvilken tro tænker Han mon på? Så Han det, som vi selv helst ville se og vise frem i religionens og moralens selvsikkerhed?

Eller var det noget helt andet, Gud så?

Christian Ulrich Terp

Tim, Stadil og Vedersø

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk